

Prido rõõm olli ütlematta suur ja hüdis sure healega: „Waat se on Idulo rõõm! se on rõõm!“ ja kuidagi temma ees teggi, nenda teggi Martin ka. „Martin, mo wend!“ hüdis Prido, tännast päwast sadik ei olle sul ennam tarwis kalso püda: panne radile mast püsti ja tõmba purjud ülesse ning purjutame otse Strahlsunti. Hurrah! müüd olleme isse pari tunni pärrast kapten, — ommetige olgo, sest rägime pärrast.“

Kuida Prido rõõmu pärrast, nego kitse tal, eddasi ja taggasi hüppas, nenda hüppas Martin järrele; mast olli pea püsti ja purjud peal, monne tunni pärrast ollid jubba Strahlsundi saddamas. Siit ruttas Prido kohhe linna.

Ühhe piisukeesse padiga ollid nemmad tulnud ja ühhe sure laewaga, mis weel talli korderis ei olnud, läksid Strahlsundi saddamast wälja. Sedda laewa olli Prido ühhe rikka kaupmehhe käest ennesele selle sure kiwwi eest wahhetanud, ommale 6 madrust palkanud, sedda laewa ärrawima; isse olli temma nüüd laewa kapten. Esimesse pühha õhtul olli

Prido laewaga omma sare randa ja heitis anktro sisse.

Selle aea sees olli emma tullise hädda sees lõssi jure tulnud ja omma lapsi otsinud ning sealt kuulda sanud, et nemmad kül tullekahjo aeal seal olnud, agga kegi ei teadnud neist suremat teadust anda; sest nad ollid nago ma alla waunud ja monni mees arwas jubba, et Prido ehk selle maea olli põllema pannud ja nüüd kohto hirmo eest ärrapõggenenud. Seal nähti korraga üht suurt laewa saddama pole tullewad, kuhhu keik sare rahwas randa wasto läksid. Mitte kaua pärrast sedda tulli Prido male ja leidis omma wanna emma ja kohtomehhe keige perrega, teiste hulka ollewad. Lühhidelt rakis temma omma õnne ja sedda luggo keikide kuuldes, kuidagi temma nüüd laewakapteniks sanud. Wimaks põris ennast kohtomehhe ja temma tütre pole ja ütles: „Kas ma ollen nüüd ka ni paljo wäart teie silmas ja süddames, kui se kapten Ulrich, kes teid mahha jättis? mis ja kuidagi temma teinud, on teil teada, mis mõtlete teie, mis minna